

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa H. L.

przeciwko Przedsiębiorstwu Komunikacji Samochodowej i Spedycji O. Spółce Akcyjnej w O.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2005 r.,

kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 4 maja 2004 r., sygn. akt VI Pa .../03,

odrzuca kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 4 maja 2004 r. (VU Pa 810/03) oddalił apelację strony pozwanej – Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej i Spedycji O. S.A. w O. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 27 maja 2003 r. (IV P .../02) orzekającego przywrócenie do pracy u strony pozwanej powoda – H. L. na poprzednich warunkach i zasądzającego na jego rzecz od strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 maja 2004 r. pełnomocnik strony pozwanej zarzucił naruszenie: po pierwsze – art. 8 k.p. „poprzez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu i uznanie, że ewentualna ochrona działacza związkowego winna być stosowana nawet w

sytuacjach naruszenia przez związkowca obowiązków pracowniczych w okolicznościach nie mających nic wspólnego z realizacją zasad związkowych”; po drugie – art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych „przez uznanie, że mimo iż artykuł ten szczególnej ochronie związkowej poddaje członków zarządu lub komisji rewizyjnej zakładowej organizacji związkowej, to tej samej ochronie podlegają członkowie Zakładowej Rady Kierowców mimo, że Rada ta nie była zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym ani jej członkowie jako osoby zakładająca organizację związkową czy osoby wchodzące w skład organu reprezentującego związek”; po trzecie – art. 14 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych „przez pominięcie, że związek zawodowy podlega obowiązkowi rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym i że związek zawodowy oraz jego jednostki organizacyjne wskazane w statucie nabywają osobowość prawną z dniem zarejestrowania”; po czwarte – „naruszenie przepisów postępowania przez nierozważenie, w sposób wszechstronny, zebranego w sprawie materiału dowodowego (...)” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz

obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określönemu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w kasacji w niniejszej sprawie ani w jej *petitum*, ani też w jej uzasadnieniu nie zostały przedstawione tak określone okoliczności, które miałyby uzasadniać jej rozpoznanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Nie przedstawienie w kasacji „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), a więc nie wskazanie w niej na występujące w sprawie okoliczności, o których mowa jest w art. 393 § 1 pkt. 1 lub pkt. 2 k.p.c. (*a contrario*) względnie w art. 393 § 2 k.p.c., przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).